

Tibor Sekelj

POSEĆUJEM SVOJU FARMU

*Nisam globtroter koji ždere razdaljine da bi se njima hvalio.
Ni putnik beskućnik što luta stranim zemljama uzdišući za svojom.
Ni bezbrižni turista sa itinerom predviđenim u vodiču,
ni hodočasnik koji odlazi u svetište na kolenima da ispuni zavet.
Posednik sam koji obilazi svoju farmu razasutu između sedam mora.
O kao dobar gospodar, volim najskrivenije kutke svog dobra,
jednako kao bogate gradove pune treperavog svetla.
Svi putevi sveta meni pripadaju.
Bez obzira da li su to oblaci na čijim krilima jezdim,
ili morski talasi koji se otvaraju pred kljunom moje lađe
ili tračnice što se gube na beskrajnom horizontu,
ili prašuma koja se razdvaja pred sečivom moje mačete.
Svi putevi su nastali sa potajnom nadom
da će jednog dana moja stopala na njima ostaviti trag.
I zaista ću proći njima, ranije ili kasnije
za vreme ovog puta po svetlu.
Moram da vidim da li moje dobro još funkcioniše kako treba:
da li se pravovremeno seje seme, i da li se žetva obavlja na vreme.
I moram da prigovorim zakasneloj kiši
i da potapšem po ramenu pojavu zračka jutarnjeg sunca.
Dužnost mi je da svojim koracima izmerim najviše planine sveta,
da znam da me inženjeri nisu prevarili za neki metar.
Treba da se kontroliše da li u eskimskom iglu nije hladno,
i da li je istina, da se u Indiji samo Indusi s belim čalmama šeću.
Kako bih mogao znati da li je bolja kafa u Gvatemali ili u
Etiopiji, pre nego što bih okusio crni nektar u oba mesta.
Kako bih mogao da razlikujem zagrljaj gejše i mulatkinje.
kad ne bih proveo bar nekoliko noći u Japanu i na Kubi?
Popeću se na vulkan, da budem siguran da on vatru izbacuje,
i kita ću da ulovim, da bih se video u mlazu vode koji iz njega izbija:
tako više neću mešati oba ova stvora moje farme.
I kad mi amazonske džungle budu predstavljene kao afričke,
znaću da diskutujem do kraja, sa punim poznavanjem detalja.
I ako se za vreme šetnje po ekvatoru preda mnom pojavi ponoćno sunce,
za uši ću ga povući i poslati na pol, znajući da mu je tamo mesto.*

*Moram takođe da kontrolišem, da pahuljice snega padaju odozgo
na dole kako su me obavestili,
da li se vaši zaista priljubljuju za kožu,
nisu li leptiri ofarbani od nestašnih slikara, i da li hlebovo drvo rađa
biskvite u sušno doba.*

*Nameravam da odem u Lasu, da se upoznam sa Dalaj-lamom.
I u Sjedinjene Države, da stegnem ruku Džo Luisu.
Tako ću moći da im prigovorim, ako jednog dana sretnem
tibetanskog sveca gde se igra biljara u nekoj otrcanoj kafani Buenos Ajresu,
ili boksera u Meki, gde moli pred ćabom.
Jer savršen red zahtevam u svojoj farmi:
sunce neka radi po danu, zvezde neka trepere u noći.
Reke prema morima nek teku, a brda na mestu nek ostanu.
Iako se trudim da ostanem nezapažen, radi efikasnije kontrole,
svuda me poznaju.
Za vreme lutanja po šumi, ptice me veselo pozdravljaju.
Zmije i kornjače pune poštovanja trče u svoje jazbine:
„Deco, deco, danas je praznik... eno prolazi veliki gospodar!“
U suton, kad me obuzme seta,
ljupkim se rumenilom nebo pokriva
da mi pomiluje očne kapke.
A kad me nestašna letnja kiše pokvasi,
kao izvinjenje ona mi šalje dugu, u strahu od moje ljutnje.
Mravi se penju uz moje noge, a trnje mi prodire u kožu
da uzme svoj deo krvi Čoveka, svog velikog gospodara.
A ja... sva ova laskanja primam sa ljubaznim osmehom,
odgovarajući blagonaklonim i lakim pokretom ruke,
kako dolikuje posedniku koji posećuje svoje dobro
podeljeno u šest kontinenata,
sa sedam mora opkoljeno.*

(1973)

(Rukovet, 5/1984, strane 529-530)